

Ἐφημερίς
 ποῦ διαβάξεις κι' ἀπορῆς
 θὰ βγαίνει πάντα τὸ πρωὶ ἐκάστης Κυριακῆς
 κι' ὁ ἌΡΒΑΣ θὰν' ἀπεύθυνος συντάκτης κι' ἰδρυτῆς

Ἔτος δεύτερον μετροῦμεν καὶ στὴν Πάτρα κατοικοῦμεν	Ἔτος Χίλια ἐννηακόσια καὶ τριάντα καὶ προσμέν' ἡ Βασιλεία ἀπ' ἔξω πάντα	Τοῦ κάθε φύλλου ἡ τιμὴ εἶναι μονάχα μιὰ δραχμὴ.
Εἰς δραχμὰς πενήντα μόνον τὴν τοῦ ἔτους συνδρομὴν κι' εἴκοσ' πέντε τ' ἑξαμήνου καθωρίσαμεν τιμὴν γιὰ τὰ ξένα μέση ὅμως δυὸ δολλάρια, κι' αὐτὰ εἰς τὸ χέρι ἀπ' τὸν καθένα καταβάλλονται μπροστὰ ἰστολάς καὶ συνδρομὰς ἰσοπικῶς μόνον σ' ἐμᾶς		
Σαραντα καὶ τέσσαρα φύλλον μὲ τὸ μαλλιτοράβηγμα φίλον	Ἰουνίου εἴκοσι καὶ δύο ἢ Ἑλλάς, ἐνὸς Λευτέρου, ἐν' ἄγγειο !	

**ΕΥΟΙ! ΕΥΑΝ Ω! ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΡΟΥΤΙΝΑΣ
 ΠΟΥ ΖΗΣ ΔΙΑ ΝΑ ΤΡΕΦΗΣ ΤΟΥΣ ΚΗΦΗΝΑΣ**

Μεγάλῃ φλυαρίᾳ στὴ Βουλὴ
 καμώματα πρὸ πάντων στὴν ἐντέλεια
 κι' ἀπὸ ὅλους ὁ Λευτέρης πειὸ πολὺ
 χιλιάδες φούρνους φέρνει μὲ καρβέλια
 καὶ χάσκοντας ἀκούει ἡ Βουλὴ
 κι' αὐτὸς κρυφὰ ξηραίνεται στὰ γέλοια
 Κι' ἀπ' ἔξω ἀπ' τὴ Βουλὴ ἀρχίζει ἄλλος
 τῶν ἀξιωματούχων δῆθεν μάλος
 καὶ ἡ ψυχὴ μου χαίρεται μεγάλως
 ποῦ κοροϊδεύει ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον
 καὶ ὅλους ὁ Λευτέρης πειὸ πολὺ
 κρυφὰ τοὺς κοροϊδεύει κι' ἡ Βουλὴ
 κοιμᾶται μακαρίως, σὰν σκυλι
 ἢ ὅπως καὶ τὰ πρόβατα στὸν στάλον.
 Ω! εὖγε μέγα Κράτος, τῆς Ρουτίνας!
 καὶ! χαῖρε! Χαίρετ' ἄνθρωποι τῆς πείνας!
 Ἄνθρωποι ποῦ γυρνᾶτε πειναλέοι
 κι' οὔτ' ἕνα ὄχι! κανένας σας δὲν λείει!
 καὶ θάνατον πολλάκις προτιμᾶτε
 παρὰ γιὰ νὰ ζητήσετε γιὰ νὰ φᾶτε

Ἄνθρωποι ποῦ γιορτάζετε ἤδη τώρα
 καθὼς γιορτάζει ὀλόκληρος ἡ χώρα
 καιροὺς καὶ μῆνες καὶ ὅπως πᾶμε ἤδη
 τὸ πότε θὰ τελειώσῃ τὸ παιγνίδι
 κανεὶς δὲν ξέρει μέσα μέσ' τὴ χώρα
 γιὰτ' ἔχετε μεγάλη πᾶρει φόρα!
 ὦ! εὖγε Μέγα κράτος τῆς ρουτίνας
 ποῦ ζῆς καὶ προπαντὸς γιὰ τὰς Ἀθήνας
 ὅπου ὑπάρχουν χασομέρηδες πολλοὶ
 κι' ἀπὸ ἔξω κι' ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὴ Βουλὴ
 καὶ ὅλους ἕνας γέρον ἀπειλεῖ
 καὶ νὰ! Σκασμὸς! κανένας δὲν μιλεῖ
 μὰ σοῦξο τακτικὰ, σὰν τὸ σκυλι
 καὶ τοῦμπες κᾶνετ' ὅλοι πέρα πέρα
 καὶ τρέφεσθε μ' ιδέας καὶ ἀέρα
 μὲ κλέη τῶν προγόνων, μὲ παράταις!
 ὡς ὅτου καμμιά μέρα μέσ' τῆς στράταις
 τὰ κακαρώσετε ὅλοι σας μαζῆ
 καθὼς θεὸς νὰ γιορτάζετε πεζῆ!

Καθυστερημένοι νέε
 από τρώπεζα γενναίε

Α΄.

Πρὸς τοῦ ἡλιοῦτὸ σκάσιμο καὶ μετὴν πρώτη στάλλα
 τοῦ μέλιτος ποὺ ἔστριζαν ἀγούλα μυρωμένη
 περίχαρη ἀνοικτόκαρδη φαιδρά κι' ἀδελφωμένη
 μ' ἀρνιά μετ' αὐτοκίνητα, μετ' ἄλλα δύο ἄλλα
 ξεκίνησ' ἢ λεβεντουργιά καὶ ταμπούρλὺμ καὶ πάει
 μετ' ἀφροίγος γάτου εἰς τὸν καιρὸ πρὸς πιάσιμον τοῦ Μάϊ

Μιχόπουλο τοῦ πολιτικοῦ, Μιχάλης ὁ Πλατσάρας
 ὁ Βαρνακιώτης ὁ σεμνὸς ὁ εὐφροδῆς Ἄνδρέας
 ἄλλα καὶ πολεμοχαρῆς ἐξ ὄλης τῆς παρῆας
 Γιαννίκος καὶ Πατρίκιος κι' ὁ καπετὰν τρομάρας
 παιδιὰ καθ' ὅλα ἐκλεκτὰ τῆς θέμιδος τῆς θείας

Εὐφῆμως δὲ προσθέσατε σ' αὐτὸ τὸ λίμπρο ντόρο
 σεισοπυγούντα Πρόεδρον Χρηστάκη γλουτοφόρο
 τὸν νεαρὸν Καμπούρογλου Ἄκράτο διοπτροφόρο
 καὶ θελκτικὴν συνάδελφον μαντὰμ μπὲλ βατρεντὶ
 σὰν τὸ πουλάκι λυγερὴν φαιδρὰν ὡς παπιγιὸν
 ροδόχρωμον παντοτεινὰ σουάρ, νοῦϊ μιντὶ
 ποὺ δὲν μεταχειρίζεται ποτὲ τῆς τὸ κραγιὸν

Β΄.

Κρατοῦν στα χέρια τους καθεὶς γλωρὸ Ἐτιᾶ κλωνάρι
 καὶ μυρουδάτα λούλουδα, ραπάνια καὶ μαρούλια
 κι' ἐνῶ τὸν Μάϊ τραγουδοῦν καὶ ψάλλουνε μετ' ἄρι
 ξάφνου στὸ διάβα μιᾶς μικρῆς μετ' τρυφερὰ καπούλια
 ἐνθουσιοῦν κι' ἀρχίζουνε τὸ ἄσμι κι' οἱ γαϊδάροι

Θεὲ μου! τί ξεφάντωμα, πανζουρλισμὸς, τί τρέλλα
 σιγοσταλλάζει ἀπὸ ψιλὰ τῆς λυκαυγῆς τὸ μέλι
 μυροβολοῦν κι' ἀνθίζουνε καὶ βγαίνουν στὴν ἀντέλα
 μεγαλιόξυλα, Εὐοῖ παιδιὰ! εὐοῖ! κάθε κοπέλι!

Σὲ πρῶσινι φυλλώματα καὶ σὲ νερὰ καθάργια
 στὴν ὥρα τὴν προσήκουσα στρωθίκανε μετ' ἄρι
 σκαμνάκια ἔχουν μυτερὰ στὰ πίσω τους λιθάργια
 καὶ μ' ὄρεξι ξεσχίζουνε ροδόψητα τ' ἀρνιά

Καὶ τρώγοντας καὶ πίνοντας τὸ σταίνουν στὸ τραγοῦδι
 γὰρ δὲς το τὸ μαργιόλικο, δὲν εἶνε μεθυσμένο
 κι' ἀπὸ τὴν πόλι ἐρχόμουνα καὶ στὴν κορφὴ πηγαίνο
 κι' ἄν δὲν μοῦ δώση ἢ μάνα σου χρυσό μου ἀγγελοῦδι
 ὁμολογίαι: ἕκατὸ φρικτὰ γὰρ σὲ πεθάνω

Γ΄.

Σωπάτε ἠκούσθη μιὰ φωνὴ καὶ κάποιος θὰ μιλήσῃ
 σταμάτησαν τὰ ἄσματα καὶ ὅλοι προσοχὴ

σὰν κούτσουρα ἐμείνανε καὶ εἶδαν πρὶν ἀρχίσῃ
 κι' ὁ Πρόεδρος σηκώθηκε βασιτώντας καὶ κρασί

Διπλὸς σκοπὸς, μωρὲ παιδιὰ μᾶς ἔσμιξεν ἐδῶ
 δὲν ἀμφιβάλλω ξεύρετε κι' ἐσεῖς καθὼς κι' ἐγὼ
 πρῶτα τοῦ Μάϊ ἢ χαρὰ τῶν λουλουδιῶν ἢ σκόλη
 καὶ δεῦτερον τὸ ζήτημα ὅπου ποθοῦμεν ὄλοι
 Πλὴν ὁμως ἀπελπίζουμαι μετ' ἄρι ἀδράνειάν σας
 σὰν βλέπω νὰ μὴ ντύνετε καὶ σεῖς τὰ πισινὰ σας
 ὅπως ἐγὼ μ' ἄν ξεύρατε πῶς τὴν Ἰαπωνία
 στὴν Κίνα, τὴν Ἀμερικὴ Ἀγγλία καὶ Γαλλία
 καὶ εἰς πάντα τ' ἄλλα γενικῶς τὰ μορφωμένα Κράτη
 διάγουν οἱ ὑπάλληλοι: καὶ τί καθέννας πράττει...
 Ἄλλα αὐτὰ κύρ' Πρόεδρε εἶναι μεγάλα Κράτη
 ἠκούσθη μιὰ ψιλὴ φωνὴ ἰδὲ τὸν Εὐθυκράτη
 ὅστις χονδρὸν μαγιόξυλον εἰς χεῖρας τὸν ἐκράτει
 καὶ τότε ὁ Μιχόπουλος τὰ μᾶλλα θυμωθεὶς
 νομίσας πῶς ὁ Πρόεδρος ἐθίγη προσβληθεὶς
 ἐφώνασ' ἐθορῶθησαν τὰ μᾶλλα βιασθεὶς
 αὐτοῦς, αὐτὰ προσθεῖς

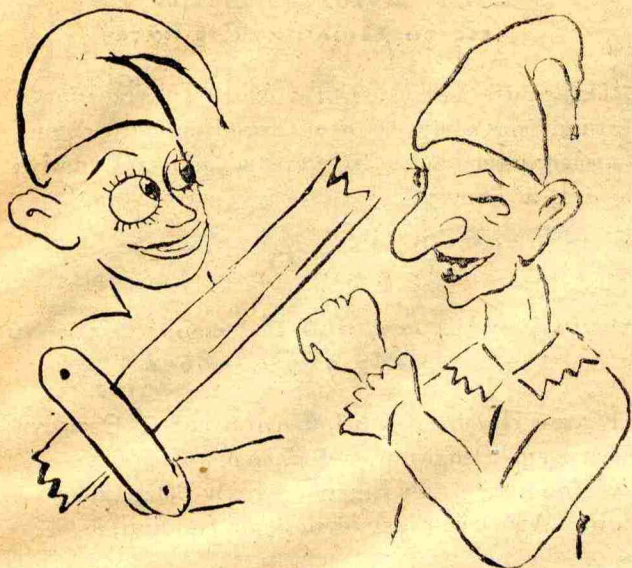
Ἄφου τὰ πάντα ἤρθησαν κι' ἐπῆλθεν ἡσυχία
 τοιοῦτη, ποῦ εἰς παράδεισον θὰ ζήλευσε γὰρ ναῦρης
 σιγὰ μετ' ὀσβαρότητα καὶ μετ' ὀσφὴν βαρεῖα
 ἕνας ἐντόπιος χωρικὸς ὀνόματι Κουνάβης
 μετ' ὀσφεναρὰν χωριάτικη καὶ ἠχηρὰν φωνὴ
 ἀφ' οὗ τοῦς ἐπλησίασε τοιάδε: προσφωνεῖ

Ἐπάλληλοι τῆς θέμιδος συγκαίρω τὸν σκοπόν σας
 καὶ πρὸ παντὸς ἀπὸ καρδιὰ τὸν φίλο Πρόεδρο σας
 ὅπου σὰς τὰ κοπάνησε σταράτα, εἰλικρινὰ
 πῶς τίποτε δὲν γίνεται χωρὶς τὰ πισινὰ

Ζήτω λοιπὸν τοῦ Προέδρου μετ' ὄλης τῆς παρῆας
 εἶθε νὰ πιάσῃ ὁ σκοπὸς καὶ στὸ ψητὸ νὰ φθάνῃ
 νὰ γίνῃ διαβάθμισις καὶ μετ' αὐξήσεως νέας
 κι' συντροφιά καλλίτερα τὸ Μάϊ νὰ γιορτάσῃ
 Κ. Δ.

Ἄξιως τῆς μπουκιᾶς νὰ τοῦς μετῶνε
 εἰς τοῦ Τζίμη μόνον τρώνε ὅσοι πᾶνε

Συνηστῶ νὰ πᾶ νὰ ἰδῆτε μηχανὴ γὰρ τὰ ψητὰ
 ἐφευρέσεως τοῦ Τζίμη εἰς τοῦ Τζίμη στὸ στενὸ
 εἰς τὸ ΔΙΕΘΝΕΣ τοῦτέστιν τὸ ἐστιατόριό μας
 ὅπου βρίσκετ' ὅτι θέλτε, ἕνα θαῦμα στὸν καιρὸ μας!
 Ἐχὶ τένταις γὰρ τὸν ἡλιο τοῦ Γεωργίου τῆ Πλατεῖα
 καὶ προπᾶντων σὰς τονίζω ἀληθῶς καὶ ὄχι ἄστεῖα
 σὲ σεργιῶνουν ἐν τῷ ἄμα κατακάθαρα γκαρσόνια
 καὶ προθύμως, ποῦ δὲν βρίσκουν τέτοιο ἄλλοῦ σ' αὐτὰ τὰ χρόνια

**"Όσα μούπαν στην 'οδομάδα
Σ'ς τὰ γράφω στην 'ράδα"**

Μούπαν μιὰ ναζού Κυρία
ὄτι στὰ ἐμπορικά
κάθε 'μέρα φασαρία
κάνει... κι' ὄλο πού κυτᾶ
μὰ ποσῶς δὲν ἀγοράζει
μιὰ κυρία, ἕνα κομμάτι
μὲ διαβολεμένο μάτι
ἕνα μᾶτι πού σὲ σφάζει
καὶ ζητεῖ πάντα μὲ νάζι
γιὰ κατέβασέ μου αὐτό...
γιὰ κατέβασέ μ' ἐκεῖνο...
κι' ὄλα τοὺς τὰ κατεβάζει
ὅπως λένε στὸ... λεφτό
μὰ ποσῶς δὲν ἀγοράζει
οὐτ' ἐκεῖνο, οὐτ' αὐτό.
καὶ συμβούλιον θὰ γίνῃ
μεταξύ τῶν ἤδη ἐμπόρων
ναῦρουν τρόπον λογικὸ
νὰ γλυτώσουν τέτοιο ντόρον
πού τραβᾶνε καὶ κακὸ
ὄλο νὰ τὰ κατεβάζουν
καὶ ἀμέσως ν' ἀνεβάζουν
δι' ἕν μόνον θηλυκὸ

Καὶ εἰδοποιῶ ἀμέσως τὴν Κυρίαν γιὰ νὰ ξέση
τῶν ἐμπόρων ἢ καρδιά πλέον δὲν τὴν ὑποφέρει
κι' εἰς τὸ μέλλον νὰ προσέχη μὴ κακὸν ἢ τύχη φέρει
τῶνα χέρι, τᾶλλο χέρι, τίνος εἶν' τ' ἀπάνω χέρι!

Μούπανε πῶς μιὰ δοῦλα
ὄπου ξέρει ἀπὸ οὔλα,
μιὰ καλὴ καὶ στοργικὴ
ὁδοκόκκινη, γλυκειά,
σᾶν ροδοψημένη χήνα
καὶ μὲ χεῖλη σᾶν τὰ κρῖνα
πρὸ παντὸς δὲ καὶ παχειὰ
τοῦ ἀντικρουνοῦ μανάβη
πῆρε πειὰ τὰ λογικὰ
καὶ τὴ λένε...τὶ σᾶς μέλλει;
τῆγε λέν λοιπὸν Μαρία

Μάρω δὲ καὶ τὴν κυρία,
τὸν μανάβη δ' Ἀγγελέ μου!
οὐτ' ἐμπόρεσε ποτέ μου
νὰ τὸν μᾶθω πῶς τὸν λένε,
μὰ τὰ μάτια μου τὸν κλαῖνε,
π' ὄλη μέρα καρφωμένος
βλέπει στὸ παράθυρό της
Τὶ νὰ γίνῃ! ὁ καῦμένος!
κι' αὐτὸς εἶν' ἐρωτευμένος
δηλαδὴ ἀλαλιασμένος
μερελός, δυστυχισμένος

Συνιστῶ λοιπὸν καὶ λέγω στὸ μανάβη: Λίγο κράτει!
μὴ στὴ Κέρκυρα σὲ πᾶνε, ἀδελφοῦλη μου, σακάτη
καὶ ὁ ἔρωτας πληγώνει καὶ τὴ φτώχεια βαλσαμώνει
μὰ ταχέως καὶ σὲ ζώνει μέσα στὸ μουροσεντόνι

Κι' ἕνας νέος μούπαν πάλι
ἀπ' τὴ ζέστη κι' ἀπ' τὴ ζᾶλη
ὅπως κάνει ἡ γάτα, ἴδια!
γιὰ νὰ βρέξῃ τὸ κεφάλι.
μπῆκε ἀπὸ τὰ κεραμίδια
γάτσα, γάτσα ντόττα.. κάτσα.
στὸ ντεπὸ μιανῆς κυρᾶς,
καὶ τὸν βροῆκαν ξαπλωμένον
ἐκεῖ μέσα τὸν καῦμένον
καὶ κοντζάμι κρομανταλᾶν.
Ἐπισήμως γυμνωμένον
καὶ φρεσκοσαπουνισμένον
τὸν μικρούλη μας.. λαλᾶν
κι' ἀπ' αὐτὸ ἐδείχθη μόνον
πῶς ἡ βρούσι μὲ τὸ χρονο
Ἔτρεχε ὄλο σαπουνάδαις
μυρουδιαῖς, βρωμαῖς κι' ἀσπράδαις

κι' ἀλληλούϊα, καλοὶ μου ἀπ' τὴν ἴδια πάλι στράτα
βάνει ὁ νέος τὴν οὐράτου εἰς τὰ σκέλια σᾶν τὴ γάτα
κι' ἡ κυρία μὲ σαράντα νερά πλένει τὸ ντεπὸ
διὰ νὰ τὸ ξέβρωμίσῃ ἀπὸ τέτοιον.. ποντικὸ.

Μούπανε σήμερα θὰ φορίξῃ
κάθε ἐκκλησιάς Καμπάνα
καὶ λυπητερὰ θὰ τριέξῃ
γιατ' ἡ προσφυγιὰ θὰ σφίξῃ
τῆς Καμπάνας τὸ γλωσίδι
καὶ θὰ ψάλλῃ μὲ βροσίδι
τὰ τοῦ Βενιζέλου κλέη,
ἀφοῦ δίνει ὡς ἐλέη,
στοὺς ἀγάδες Τουρκαλάδες

τὰ χωράφια τοὺς τὰ σπίτια, ὡσᾶν κύριος αὐτός
καὶ ἡ προσφυγιὰ ἀλλαλάζει καὶ οὐρλιάζει καὶ σκυλιάζει
καὶ μὲ μιὰ φωνὴν μεγάλη μέσ' τὰ μούτρα τοῦ φωνάζει
πῶς κι' αὐτὴ ἐξηπατήθη ἐλεεινῶς καὶ τραγικῶς
κι' ὅτι ὀρίζει νὰ μοιράξῃ
κι' ὄχι ὅτι ὁ ἄλλος ἔχει μὲ τὸ ζόρι, στανικῶς!!
Μούπανε πῶς γυναικὰ μιὰ
γράφθηκε γιὰ ψῆφο μόνον
κι' ἄλλαις δύο ἀπὸ φθόνον
γιατὶ ἄλλῃ κᾶν καμμία...

δέν τὸν ἔχει κἄν τὸ χρόνο
 κ' ὄλαις εἶν' μικραῖς ἀκόμη
 βυζανιάρικα μωρὰ
 δεκοχάραις, εἰκοσάραις
 πόποτ' ὅμως τριαντάραις !
 τὰ τριάντα εἶνε πικρὰ,
 κ' ὁ κατάλογος προσμένει...
 γιὰτ' ἡ Αὔρα ἐπιμένει
 ἄλλως τ' οὔτε κ' ἀποσταίνει
 καὶ πιστεύω κ' ἂν πεθαίνη
 πῶς ἀκόμη θὰ φωνάζῃ :

Πάρτε ψῆφο Ἑλληνίδες, νὰ ξυπνήσῃ καὶ τὸ βῶδι
 πάρτε ψῆφο τόχω βάλει φοβερότατο μαράζι
 κ' εἶπατε στοὺς ἄνδρες ὄλαις ! Βρὲ κηφῆνες πάρτε πόδι

Σ' ΕΚΚΕΙΝΗ

Μάγισσα τρυγωνόσωμη κ' ἀπ' τᾶστρα γεννημέν-
Πᾶψε τὰ μαῦρα μάγια σου τὰ ξωτικά σου λόγια
Επιάσανε... μὰ μὴ ζητᾶς τσιγγάνα πεισιμωμένη
 [κόρη κατηραμένη]
Μὴ θέλεις τὰ τραγούδια μου νὰ γίνουν μοιρολόγια
Ποτὲ μου δὲ σ' ἄρνήθηκα πάντα θὰ σ' ἀγαπῶ
Οσότου πάλλει μέσα μου ἡ μαύρη μου καρδιά
Γραίνονται τὰ μάτια μου μ' αἷμο γιὰτὶ πονάω
Λιγὰκι βάλσαμο ζητῶ νὰ πιῶ ποῦ ξερφυγίω
Απὸ τὰ θεία κάλλη σου ψυχὴ εὐγενικιά.
 Πάτραι 13 Ἰουνίου 1930

Ἀνδρογιάννης..

Σὲς συνιστῶ πρὸ πάντων ἀπὸ οὔλα
 νὰ τρῶτε τὸ ψωμὶ ἀπὸ τοῦ Γούλα!

Μ' αὐτὸ τοῦ Γούλα τὸ ψωμί, ποῦ μοιάζει παντεσπάνι
 τὸν νοῦν μᾶχει ἀνάκατον, ὦ φίλτατοί μου, κάνει!
 Κι' ὅσοι δὲν δοκιμάσατε, πολὺ πολὺ θὰ χάσατε
 ἂν δὲν τραβῆχτε παρευθὺς γιὰ νὰ τὸ δοκιμάστε
 στὴν ὁδὸν τῆς Παντανάσης ἀριθμὸς ἐξήντα ἑπτὰ
 ἔνθα μάλιστα κκι φένει μετὰ τέχνης φαγητὰ.

Δίχως λόγια καὶ ρεκλάμα
Ἦλοι τρέχετε ἐκεῖ ἀντάμα

Πρώτης ἐστιατόριον δροσόλουστο κκι μ' ὄλα
 ὁ Ντούβας μόνον ἀνοιξε καὶ κάνει καραμπόλα
 ἐδῶ κοντὰ, δυὲ βήματα στὰ Ζαρουχλέικα μας
 μὲ πρώτης περιποίησης καὶ πρώτης φαγητὰ
 καὶ τοῦτο σᾶς τονίζομεν χωρὶς πολλὰς ρεκλάμας
 γιὰτὶ ὁ Σπῆρος μάθετε συχαίνεται' ἀπ' αὐτὰ.

Γιὰ τὴ μανθολινάττα μὲς θὰ γράψω στ' ἄλλο φύλλο
 γιὰ νὰ εὐχαριστήσομε κάθε κυρὰ καὶ φίλο.

**Στοῦ Σταθάτου σταματᾶτε
 εἰς τὸ Μῶλο καθὼς πάτε**

Ὅπως πάτε κάθε μέρα στὴν ὁδὸν Ἁη Νικολάου
 σταματῆστε λιγουνάκι, στοῦ Σταθάτου, σᾶς μιλάου
 πρώτης μπύρα καὶ μεζέδες ἔχει κ' οὔζο καὶ μαστίχα
 παγωμένα, π' ὅποιος ἔπει! πάντα λέει νὰ τὰ εἶχα!

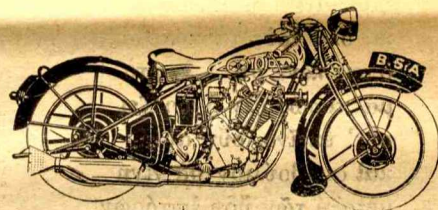
**τ' ἀγνότατο κρασί ποῦ εἶν' στὸν Ἀηδιονύση
 τὴ δέψα σας νὰ σῶσῃ**

Εἰς τοῦ Πολυχαρονόπουλου συσταίνω τοῦ Θεοφάνη
 ἓνα κρασί Θεοσέσιον, ποῦ ἄλλο δὲν τὸ φτάνει
 νέκταρ σωστό, ποῦ ἔπιναν θεοὶ τῶν Ὀλυμπίων
 στὸν Ἀηδιονύση ἐκεῖ κοντὰ κρασί διαμάντι, θείον

**Τῆς Καμπάνας μὲς ὁ στόνος
 γιὰ μοτοσυκλέταις ψάλλει ὁ Γιατρᾶς
 [πῶς εἶν' ὁ μόνος!]**

Γιὰ μοτοσυκλέταις πρώτος
 ὁ Βασίλης ὁ Γιατρᾶς
 π' ἄμα πᾶς στὸ μαγαζί του
 τὸν ζηλεύεις σᾶν τηρᾶς
 π' ὄλα βρῖσκονται ἐν τάξει
 ποῦ μὴ βροῆξῃ καὶ μὴ στάξῃ
 ὄλα τᾶχει στὴ σειρὰ καὶ μὲ φτήνια στὸ παρὰ

Be — se — a μοτοσυκλέταις καὶ ποδήλατα ὄραϊα
 κ' ἀνταλλακτικὰ καὶ ἄλλα ὄλα πρώτης κ' ὄλα νέα

**Τὸν ΛΥΡΙΚΟΝ μὲς ἐπαίνῳ
 γιὰτ' εἶν' ὄραϊο καὶ τρανό**

Εὐγε σου, Λοβέρδο σου γειά σου
 εὐγε μέσ' τὰ θεατρὰ σου
 εὐγε σου κροτεῖ ἡ Καμπάνα
 γιὰ τὰ τέτοια εἶσαι μίνα

κ' ἔτσι ἕκαμες σπουδαῖον καὶ ὄραϊον ΛΥΡΙΚΟΝ
 μὲ τὸν Οἰκονόμου ἀντάμα πῶχει πρώτης ὑλικόν
 κ' ὄλοι τρέχουν νέοι γέροι μὲ κανγάδες καὶ κακό
 γιὰ νὰ βροῦνε μία θέσι καὶ σκοτώνονται γι' αὐτό.

Κάθε βράδυ ἐπιτιχία στὸ ὄραϊο θεατράκι
 τοῦ Λουκιανοῦ π' ὁ μπάτης τὸ χαϊδεύει κ' ἀεράκι
 κ' ἡ προταγωνίστραίς του πάντα ἐντάξει πάντα φίναις
 καὶ τὸν Λούκαν τὸν συγκαίρω
 κ' τὴν κόρην του κ' ἐκπίναις